

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

ELS ONZE

EL PARTIT DEL SEGLE: MUTANTS I PRINCESES

Estrella Polar

Escrit amb **Eduardo de los Santos**
Il·lustrat per **Nacho Velmar**

ELS ONZE

EL PARTIT DEL SEGLE: MUTANTS I PRINCESES

**ROBERTO SANTIAGO &
EDUARDO DE LOS SANTOS**

Il·lustrat per Nacho Velmar

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Once. El partido del siglo: Mutantes y Princesas*

© del text: Roberto Santiago, 2022

© de les il·lustracions: Ignacio Velasco Marugán, 2022

© de la traducció: Lara Estany, 2022

© Edicions 62, S. A. Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-346-4

Dipòsit legal: B. 18.858-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Em dic Ramon Grimau, però tothom em diu Gripau.

Tinc onze anys.

Soc el número 11 de l'equip de futbol de la meva escola: l'Estrella Polar.

El meu poble és a Conca i es diu Nakatomi.

Abans es deia Vila Rata, però com que el nom no agradava a gairebé ningú, l'alcalde va fer un referèndum i va decidir canviar-lo.

Ara mateix soc a les profunditats d'un laberint de coves.

No sé com deu sonar, dit així, però un laberint de coves és un lloc fosc, terrible, del qual no saps mai ni com ni quan podràs sortir.

En aquest precís moment, estic corrent, empastifat de cap a peus amb una mena de moc viscosos...

A punt de ser devorat per una bèstia gegant!

No estic sol.

Al costat hi tinc l'Alma Florència Ifigènia Tatiana Rosalinda de Roca-Vientos, la princesa hereva al tron.

Jo li dic Alma, perquè aquests dies ens hem fet amics.

L'Alma té onze anys, com jo.

Tot i que a primera vista no ho sembla, tots dos tenim moltes coses en comú.

D'acord, l'Alma viu en un palau increïble, viatja per tot el món a llocs amb classe i és una de les nenes més famoses del planeta.

Jo visc en una casa petita de poble, els últims viatges que he fet han sigut a la muntanya i ningú fora de la comarca em coneix.

Així i tot, des que ens hem conegut ens portem molt bé.

Tenim una mena de connexió especial.

L'Alma coneix el meu gran secret: des que vaig fer onze anys... tinc superpoders!

Ja sé que és molt estrany.

Últimament, res del que em passa és normal.

A primera vista, tenir superpoders sembla molt guai i emocionant.

Però també és terrorífic. Al principi vaig espantar-me moltíssim. Ara, de mica en mica, m'hi vaig acostumant.

Encara no sé utilitzar bé aquests poders.

Sense deixar de córrer, miro l'Alma de reüll.

En una mà hi porta una baqueta de bateria.

Jo porto posat l'equipament blau i blanc de l'Estrella Polar.

Tots dos fugim desesperadament per la gruta buscant una sortida.

Com he arribat a aquesta situació?

No ho sé ni jo.

Provaré d'explicar-ho.

Tot el que explicaré aquí és cert.

Prometo que una papallona gegant i peluda d'ulls vermells ens trepitja els talons.

Prometo que estic amb una princesa.

I prometo que tinc superpoders.

A veure, no són superpoders.

És només un poder. Un poder increïble.

Puc convertir-me en qualsevol cosa.

En una serp.

En una pilota de futbol.

O fins i tot en una altra persona.

D'acord, sí.

És un superpoder.

Passa quan em concentro i el cor em va a mil. Si poso les mans sobre alguna cosa, em transformo.

Tot i que no sempre funciona.

En realitat, encara no sé per què el tinc ni com controlar-lo.

Tots a l'Estrella Polar tenim superpoders.

La Berta, la capitana, per exemple, pot crear una armadura natural i volar.

El Pello, el porter, estira el cos com si fos de goma.

El Milton, el defensa central, es converteix en una mola de força i resistència sobrehumanes quan s'enfada.

La Rut, la nostra màxima golejadora, pot treure's unes urpes de ferro de les mans.

I així tots els meus companys.

Junts som Els Onze.

Ara la princesa Alma i jo estem una mica... atabalats.

Una bèstia gegant amb forma de papallona vol devorar-nos!

És una criatura horrible.

Enorme.

De pell fosca, gruixuda i peluda.

Amb dos ulls grossos, inflamats.

Avança destruint-ho tot amb la seva espiritrompa.

O sigui, amb la boca.

Un tub molt llarg amb moltes dents i una llengua monstruosa.

L'Alma i jo correm tant com podem entre la penombra.

Girem a la dreta.

I després a l'esquerra.

La papallona vola a empentes i rodolons per l'interior de la cova.

Xoca contra les parets, derrueix murs, tot tremola al seu pas.

Està a punt d'atrapar-nos.

Arribem a un túnel molt empinat que va cap amunt.

Hi ha una llum al fons, a dalt de tot.

—Allà! —exclama l'Alma—. Una sortida!

És la llum de la lluna!

Accelerem.

Tenim el monstre pràcticament al damunt.

No arribarem a temps.

Sento les seves ales just a l'esquena!

He d'utilitzar els poders.

No tinc alternativa.

En què puc transformar-me?

En una roca?

En fang?

En aquest moc verd que hi ha per tot arreu?

L'Alma m'avança.

I fa un salt.

—Compte amb l'arrel! —m'adverteix.

Assenyala l'arrel d'un arbre que creua la cova.

Una arrel gruixuda i forta.

PLAF!!!

La papallona m'atrapa amb l'espíritrompa, noto un cop terrible a l'esquena!

Caic a terra.

La bèstia m'arrossega.

Rodolo per sobre de la substància viscosa i acabo just a sobre de l'arrel.

El cor em batega a tota velocitat.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Veig la papallona.

La tinc a sobre.

He d'utilitzar els poders ja.

Transformar-me.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

No hi ha alternativa.

Si no ho faig, se'm menjarà.

I després es menjarà l'Alma.

És qüestió de vida o mort!

La papallona gegant està a punt de cruspir-se'm...

He de fer alguna cosa!

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac!

El cor se'm dispara!

Agafó l'arrel de l'arbre just quan la bèstia em llança la seva llengua terrorífica.

TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC!

—Ja vinc, Gripau! —crida l'Alma.

Fa un salt i s'interposa entre la papallona i jo...

Amenaçant-la amb la baqueta!

S'ha tornat boja???

Pretén enfrontar-se a aquest monstre amb un petit bastó de fusta?!

—ALMA! NO!

Noto com les mans i les cames se'm comencen a transformar.

Es converteixen en duríssims nusos d'arrel.

El cos sencer em cruix, se'm fa de fusta.

M'estic convertint en l'arrel d'un arbre!

La bèstia-papallona sembla desconcertada.

Per un moment s'oblida de mi.

Ataca l'Alma.

Vol menjar-se un nen, no una planta.

—Compte, Alma! —crido aleshores amb totes les meves forces.

El cuc-bèstia-papallona-monstre obre la seva boca esfereïdora i...

I s'abalança sobre l'Alma!

